

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **Koupelny Vídenský spol. s r. o.**, se sídlem Dukelská třída 258/41, Brno, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2021, č. j. 41 A 7/2020-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 12. 2019, č. j. JMK 173047/2019, sp. zn. S-JMK 171379/2019/OD/Šv (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, (dále též „magistrát“) ze dne 23. 9. 2019, č. j. ODSČ-90084/18-156, sp. zn. ODSČ-90084/18-FIL/V (dále též „rozhodnutí magistrátu“). Tímto rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou z přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, stanovená zákonem o silničním provozu.

[2] Protiprávního jednání se neznámý řidič vozidla žalobkyně dopustil neoprávněným stáním, tedy porušením povinnosti podle § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícím znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona

o silničním provozu. První protiprávní jednání podle výroku I. rozhodnutí magistrátu zjistili strážníci Městské policie Brno na Dukelské třídě 41 v Brně dne 19. 4. 2017 v 9:10 hodin, kde neznámý řidič nedodržel při stání vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice. Druhého protiprávního jednání se podle výroku III. rozhodnutí magistrátu neznámý řidič vozidla žalobkyně dopustil taktéž neoprávněným stáním a porušením povinnosti podle § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícím znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které strážníci zjistili na Dukelské ulici 37 v Brně dne 22. 5. 2017 v 10:06, kde neznámý řidič vozidla žalobkyně opět nedodržel při stání vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice. Třetího protiprávního jednání se podle výroku IV. rozhodnutí magistrátu znovu dopustil neznámý řidič vozidla žalobkyně neoprávněným stáním, tedy porušením povinnosti podle § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícím znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které strážníci zjistili na Dukelské ulici 37 v Brně dne 5. 6. 2017 v 10:25. Ani tentokrát neznámý řidič vozidla žalobkyně nedodržel při stání vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice. Za tyto přestupky byla žalobkyni jako provozovatelce vozidla uložena pokuta ve výši 2 200 Kč a povinnost náhrady nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[3] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který jí vyhověl v záhlaví označeným rozsudkem (dále též „napadený rozsudek“), a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[5] Namítá, že výrok napadeného rozhodnutí splňuje veškeré náležitosti dle § 93 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), jelikož dostatečně vymezuje spáchané přestupky a má oporu ve správním spise. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že čas pořízení fotodokumentace spáchaného přestupku ze dne 22. 5. 2017 v čase 9:33 až 10:05 a dne 5. 6. 2017 v čase 10:09 až 10:23 a následné oznámení přestupku, v němž je uveden čas o 1 a 2 minuty pozdější (přestupkové jednání v čase 10:06 a 10:25), jsou v příčinné souvislosti. Tyto minuty odpovídají času od pořízení fotografií vozidel do vypsání tzv. „lístečku za stěrač“. Čas uvedený na příslušném lístku pak uvedli i do oznámení o přestupku. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, že uvedení času 10:06 a 10:25 ve výrocích napadeného rozhodnutí nemá oporu ve správním spise. Zdůrazňuje, že smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výrocích správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za jeden delikt, případně zabránit záměně deliktu s jiným. Tyto náležitosti výrok rozhodnutí splňuje. Konečně i krajský soud v odůvodnění

pokračování

připustil, že pokud by byl ve výroku uveden čas uvedený na některé z fotografií, pak by o spáchání přestupků nebylo žádných pochyb. Takový postup považuje za přepjatý formalismus.

[6] Poukazuje dále na to, že oznámení přestupku, stejně jako úřední záznam o podezření o spáchání přestupku, je zcela přípustným podkladem pro rozhodnutí, a to s podmínkou, že skutkový závěr nespočívá toliko na těchto dokumentech. Spis obsahuje rozsáhlou fotodokumentaci o samotném protiprávním jednání, takže o něm nemůže být pochyb. Samotná skutečnost, že čas, který je uvedený ve výroku napadeného rozhodnutí, pochází pouze z oznámení o přestupku, a není zachycen na žádné fotografii, nemůže vést k nezákonnosti rozhodnutí, jelikož se jedná o časový údaj o 1 – 2 minuty vzdálený času, kdy byly fotografie pořízeny. Zcela zjevně se jedná o stále stejné přestupky.

[7] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

IV.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Následně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.).

[9] Nejvyšší správní soud předně shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 14. 7. 2021, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-33).

[10] Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již zdejší soud zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (shodně již zmínka v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto kasační soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39.

[11] Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to 1) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo 2) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu. Stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. V projednávané věci proto zdejší soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[12] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[13] Ze správního spisu vyplývá, že se žalobkyně přestupků dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona měla dopustit tím, že se neznámý řidič vozidla žalobkyně měl dopustit celkem třikrát neoprávněného stání (nedodržel při stání vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice), tedy porušení povinnosti podle § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, majícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Prvního protiprávního jednání se dopustil dne 19. 4. 2017 v 9:10, o čemž není pochyb. Druhého protiprávního jednání se podle výroku III. rozhodnutí magistrátu dopustil dne 22. 5. 2017 v 10:06. Třetího protiprávního jednání se podle výroku IV. napadeného rozhodnutí znovu dopustil dne 5. 6. 2017 v 10:25. Fotodokumentace náležející k posledním dvěma protiprávním jednáním je však pořízena v čase předcházejícím času uvedeném ve výroku správního rozhodnutí.

[14] Stěžejním v projednávané věci je, zda spisová dokumentace obsahuje dostatečné podklady pro závěr o tom, že k protiprávnímu jednání došlo v čase označeném ve výroku III. a IV. rozhodnutí magistrátu. Správní spis obsahuje fotodokumentaci, z níž plyne, že k protiprávnímu jednání došlo dne 22. 5. 2017 v čase 9:33 až 10:05 a dne 5. 6. 2017 v čase 10:09 až 10:23 a oznámení přestupku, v nichž je uveden čas o 1 a 2 minuty pozdější. Není sporné, že nezjištěný řidič stál v uvedeném časovém rozmezí blízko tramvajových kolejí, a to v rozporu s právními předpisy. Předmětem sporu však zůstává, zda se tento nezjištěný řidič, potažmo provozovatelka vozidla, dopustila uvedeného protiprávního jednání v čase následujícím po pořízení posledních fotografií. Krajský soud shledal, že ačkoliv je bezesporu, že vozidlo žalobkyně v předmětném místě dne 22. 5. 2017 v čase 9:33 až 10:05 a dne 5. 6. 2017 v čase 10:09 až 10:23 stálo, z ničeho nevyplývá, že by tam vozidlo stálo i poté. Ze správního spisu není patrné, zda následně vozidlo neodjelo. Nelze žalobkyni shledat vinnou z přestupku provozovatele vozidla v čase, který nemá oporu ve správním spise. Jediný podklad, který zmiňuje časy 10:06 a 10:25, jsou oznámení o přestupku. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že oznámení o přestupku nemůže být jediným podkladem, ze kterého plyne skutkový závěr, na němž rozhodnutí stojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49). Žádná z fotografií neoprávněné stání vozidla žalobkyně na daném místě v časech uvedených ve výrocích III. a IV. rozhodnutí magistrátu opravdu neprokazuje.

pokračování

[15] Závěry krajského soudu odpovídají ustálené rozhodovací praxi a Nejvyšší správní soud k nim nemá výhrady, které by odůvodnily, aby se věci meritorně zabýval.

[16] Nejvyšší správní soud se v minulosti opakovaně zabýval případy, kdy byla důkazní situace obdobná jako v nyní posuzované věci. Např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49 nebo ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016-34, které se zabývaly důkazní silou jak úředních záznamů, tak i oznámení o přestupku. Vyplývá z nich, že oznámením o přestupku (ani úředním záznamem) nelze samostatně provádět dokazování. Jedná se o podklady, které správnímu orgánu slouží spíše k určení směru dokazování. Oznámení o přestupku lze použít jako podklad pro rozhodnutí, avšak pouze za předpokladu, že skutkový závěr nespočívá pouze na něm, resp. nemůže být jediným důkazem k dokazované skutečnosti. V této souvislosti se pak jeví stěžovatelův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016-37, jako nepřipadný, neboť v něm úřední záznam jako jediný důkazní prostředek nefiguroval.

[17] V projednávané věci byla jediným zbývajícím důkazním prostředkem pořízená fotodokumentace. Časy v ní zaznamenané však neodpovídaly časům uvedeným v oznámení přestupku. Z těchto fotografií proto nelze seznat, zda se přestupek v uvedeném místě a čase stal. Pořízené fotografie se vztahují pouze k časům předcházejícím těm, které jsou uvedeny ve výrocích rozhodnutí magistrátu jako časy spáchání přestupku. Jakýkoli jiný důkazní prostředek (např. výslech strážníků či pozdější fotografie) vztahující se k této skutečnosti ve správním spise není založen (vyjma oznámení přestupku, která však nelze jako samostatný důkaz k uvedené skutečnosti použít). Lze tedy shrnout, že jednotlivá oznámení přestupku jsou jedinými listinami, ze kterých se podává skutečnost, že motorové vozidlo bylo zaparkováno v místě, kde nedodrželo při stání vzdálenost od nejbližší tramvajové kolejnice.

[18] Ačkoliv stěžovatel posouzení krajským soudem vnímá jako přepjatý formalismus, nelze mu dát za pravdu. Posouzení krajským soudem se může jevit přísné, avšak má oporu v právní úpravě a dosavadní judikatuře.

[19] Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbyvá než přisvědčit žalobkyni, že skutkový stav v nyní projednávané věci nebyl řádně prokázán, neboť z obsahu správního spisu nelze jednoznačně dovodit, že se přestupek v daném čase stal. Správní delikt, který měla žalobkyně spáchat, je sice založený na objektivní odpovědnosti, nicméně ji za něj nelze postihovat za situace, kdy nebylo prvotně prokázáno porušení povinností řidiče či pravidel provozu na pozemních komunikacích, jejichž dodržování měla žalobkyně zajistit

[20] V této souvislosti je vhodné poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44, který dospěl k závěru, že označení třetí osoby jako řidiče může v určitých situacích naplnit znaky obstrukčního jednání. Nejvyšší správní soud nepředjímá, zda o takové jednání šlo, nicméně správní orgány se touto možností vůbec nezabývaly.

[21] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[22] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020- 33, část III. 4.). Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2023

David Hipšr
předseda senátu